

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, ve věci

žalobce: A. Y., narozen dne, st. přísl.
v ČR bytem,
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. MV-25445-2/OAM-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2018, č.j. MV-25445-2/OAM-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 11 a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

azylu“) správní řízení zastavil. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí toliko rekapituluje předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V nynějším řízení ani nebyl pohovor se žalobcem proveden. Žalovaný pak čerpal toliko z informací, které na předepsaném formuláři vyplňuje při nabrání žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný pověřený pracovník ministerstva vnitra. Ke zjištění skutečného stavu však slouží právě pohovor, který však nebyl proveden a žalobce tedy nemohl dostatečně rozvést důvody a nové skutečnosti, které ho vedly k podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce výslovně uváděl, že o mezinárodní ochranu žádá z ekonomických důvodů. Neuváděl žádné jiné důvody, které by ho vedly k podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak nemůže posuzovat nynější důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uváděnými v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když důvody první žádosti byly odůvodněny strachem ze ztráty života a boji ve válce a na Ukrajině. Současně se nyní nejedná o důvody, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Dle žalobce žalovaný v řízení nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního a soudního řízení o předcházejících žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že v roce 2017 se meritorně zabýval jeho tvrzeními, avšak neshledal je relevantní ve vztahu k zákonu o azylu. Důvody uvedené v jeho třetí žádosti o azyl jsou však téměř identické důvodům uvedeným v řízení předchozích a proto žalovaný žádost žalobce posoudil dle § 11 a odst. 3 zákona o azylu. Dle žalovaného žalobce i při podání opakované žádosti stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primárním zdrojem informací je samotný žadatel a je jeho odpovědností v podané žádosti sdělit podstatné změny okolností, což žalobce neučinil a zůstal zcela pasivní. Z informací obecně známých také plyne, že na Ukrajině nedošlo k takové změně situace, která žádala jiné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

4. Jde-li o námitku nekonání pohovoru, tak k tomu žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě by bylo s ohledem na uváděné důvody provedení pohovoru zbytečné a tento postup umožňuje § 32 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Konání pohovoru totiž není nezbytné ke zjištění stavu věci, neboť nepanují žádné pochybnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

7. V posuzované věci je předmětem přezkumu rozhodnutí o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu [§ 2 odst. 1 písm. g\) zákona o azylu](#) [žalobce podal v pořadí třetí žádost o mezinárodní ochranu po té, co nabylo právní moci předchozí rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. i)]. Rozhodování o ní se řídí [§ 11a odst. 3 zákona o azylu](#), podle jehož věty první ministerstvo posuzuje, *nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma*. Pokud se tak domnívat nelze, řízení zastaví. Pro úplnost lze dodat, že není-li žádost nepřipustná, ministerstvo ji věcně posoudí, případně postupuje jiným zákonem předvídaným způsobem ([§ 11a odst. 2 zákona o azylu](#)). Žádost může věcně posoudit také v případě, kdy k tomu shledá důvody hodné zvláštního zřetele (§ 11a odst. 4).

8. V posuzované věci žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 7.4.2016. Jeho první žádost žalovaný posoudil tak, že rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 až 14 b zákona o azylu (rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2016, č.j. OAM-334/ZA-ZA11-ZA16-2016). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. Jeho žaloba byla rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 31.5.2017, č.j. 32 Az 6/2016-29 zamítnuta. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podal žalobce kasační stížnost, která byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2017, č.j. 7 Azs 220/2017-28 odmítnuta pro nepřijatelnost. Podruhé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 18.10.2017, přičemž řízení o jeho žádosti bylo zastaveno, neboť jeho žádost byla posouzena jako nepřipustná dle § 25 i) zákona o azylu. Jeho žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30.1.2019, č.j. 32 Az 17/2017-21 zamítnuta a kasační stížnost proti rozsudku zdejšího soudu byla odmítnuta rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2019, č.j. 1 Azs 65/2019- 17.

9. V rozhodnutí o zastavení řízení dle § 11 a odst. 3 zákona o azylu je třeba uvést, že cizinec v další opakované žádosti neudává žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích řízeních. Z obsahu jeho žádosti soud ověřil, že žalobce uvedl toliko ekonomické důvody. Soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost

hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Soud ve shodě se žalovaným uvádí, že dle jeho názoru shora uvedené platí i v případě opakovaných žádostí. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud rovněž podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. [9 Azs 14/2008 – 57](#)“.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011 – 96](#), publ. pod č. [2642/2012 Sb. NSS](#), dospěl k závěru, že „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.*“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. [7 Azs 28/2011 – 74](#), ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle [§ 25 písm. i\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“ V posuzovaném případě se přitom jedná již o třetí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce však uvedl toliko ekonomické důvody a ani v žalobě neuváděl žádné azylově relevantní důvody či skutečnosti, a tudíž žalovaný postupoval v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a řízení o další opakované žádosti žalobce postupem dle § 11 odst. 3 zákona o azylu zastavil. Za situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti, žalovaný pak ani nebyl povinen provádět pohovor [[§ 23 odst. 2 písm. b\) zákona o azylu](#)]. Žalobci přitom v souladu se zákonem bylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně.

10. Soud dále posoudil, zda žalovaný dostal své povinnosti a zjišťoval, zda nějakým významnějším změnám v zemi původu žalobce došlo a tedy, zda jeho rozhodnutí vychází z aktuálního stavu v zemi původu. Soud předesílá, že žalovaný jako správní orgán rozhodující na úseku mezinárodní ochrany v souladu se zásadou oficiality nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu v dané věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nejinak tomu bylo i v případě žalobce Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce je v pořadí již třetí, a proto nelze abstrahovat od předcházejících správních řízení v jeho věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu žalobce, což vyplývá z obsahu správního spisu. Oproti takto vymezenému skutkovému stavu může dojít v průběhu času ke změnám. V případě žalobce by však muselo jít o změny, pro které by mohla být jeho nová žádost opodstatněná. Správní orgán však žádné takové změny neshledal, a proto mohl dospět k závěru, že neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozby vážné újmy. Bylo na žalobci, aby tento závěr správního orgánu relevantním způsobem zpochybnil. V žádosti však žádné takové změny netvrdil, netvrdil je ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě. Za takové situace rozhodně nelze mít za to, že žalovaný své povinnosti odůvodnit závěr o tom, že k zásadní změně situace v zemi původu nedošlo, nedostal (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2018, č.j. 9 Azs 116/2018-28).

V. Závěr a náklady řízení

11. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

12. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.